

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2010/7

HÁLAADÁS 20 ESZTENDŐÉRT

„Szivárványívmet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

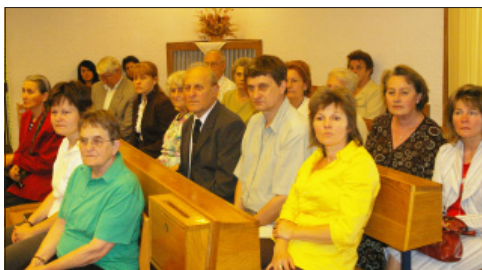
Hálaadás 20 esztendőért

„Összehívták az egész gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.” (Csel 14,27)

A kerek évfordulók mindig visszatekintésre indítanak. Az egyház történetében csupán egy pillanatnyi időnek tűnik 20 év, de az ember életében annál hosszabb. Istennek hála, bőven volt mire emlékeznünk június 6-án, amikor a Püski lelkész-házaspár nagyerdei szolgálatának 20 évét tekintettük át. Így a közösség önvizsgálata egyben az ő szolgálatukért való hálaadás alkalma is volt. Számos új lehetőség nyílt meg közösségünk előtt ebben a húsz évben. Olyanok, amelyek korábban elképzelhetetlenek voltak.

A rendhagyó istentiszteleten négy generáció egy-egy tagja számolt be arról, hogyan élte meg az eltelt időszakot. Máshová kerültek a hangsúlyok 90 év távlatából visszanézve, ötvenévesen, a harmincas évek derekán vagy éppen egyetemistaként emlékezve. Más szemmel látta a közösség fejlődését az, aki 1990-ben presbiter volt, aki pályakezdő fiatal, vagy akkor konfirmált, éppen akkor született.

Dr. Hodossi Sándor

Hálaadás 20 esztendőért

Kedves Testvéreim! Azt hiszem, a gyülekezet legidősebb tagjaként álllok előttetek. Meglátogattak a gyülekezetből a 90. születésnapomon, és egy kedves Igével köszöntöttek: „Taníts engem úgy számlálni napjaimat, hogy bölcs szívhez jussak”. Elgondolkoztam azon, mi a bölcsesség.

Az ember mit tart bölcsnek? Azt, hogy sok ismeretet összegyűjtött? Van egy másik Ige, ami ezt megvilágosította: „Isten féltelme a bölcsesség kezdete”.

Bizonyrágot tudok tenni arról, hogy egész életemben ez oldotta meg problémáimat. De nemcsak az enyémet, hanem a gyülekezetét is, amikor úgy leszállhat a trónszékről, ahova magunkat sokszor beültetjük Isten helyére. Az Istent félni, neki engedelmeskedni, és az ő parancsolatai szerint szeretni az embereket, és az idő meg is mutatta, hogy ez a járható utunk. Akkor az Úr Szentlelke elém hozta a 280. éneket, amiből megint nagyon sokat tanultam. Hogy élt ez a gyülekezet? Csak múlt az idő fölöttünk vagy telt is?

Bizonyosan érzitek a két szó között az óriási különbséget. Múlik, elmegy, holnapra már azt is elfelejtettem, hogy mi volt, de telik az valahogy? Úgy fogalmazódott meg bennem, hogy olyan ez, mint a hold. Először csak egy vékony kis kifli alakot látsz, lassan telik, teljes szépségében ragyog, majd újra eltűnik a szemünk elől. Drága testvéreim, a 280. ének azt mondja, hogy „boldog, kinek nem kell várni, elvesztett idejét szánni”. Ennek fényében vettem végig azt a néhány évtizedet, amit

Isten itt engedett eltölteni, és azt tanultam meg belőle, hogy óriási az Isten szeretete az ember iránt. Kezdetben is ott voltam, mikor még néhány fiatal lelkész vezetésével a gyülekezet megalakult, majd évről évre egy-egy kis emberkével többet hozott

oda közénk, majd a történelem valahogy megtámadta az egészet. Tudjátok nagyon jól, hogy az egyetemi templomot elvesztettük, a lelkészünket kényszernyugdíjazták, de nem maradtunk egyedül.

Ha most végignézzünk a gyülekezetünkön, szívbeli örömmel látom a sok fiataalt. Ki kellett bővíteni ezt a kicsi templomot, amit úgy adtak ide, hogy nesztek, elégedjetek meg vele. De az Úr mást akart, ajándékot készített. Az a kérdés, hogy tudtunk-e tiszta szívből hálát adni az Úrnak mindezért, amivel körülvelt bennünket, vezetőinket. Nem mindig egyforma lelki ajándékkal, de mindig egyforma hűséggel és elhivatottsággal vezették gyülekezetünket. Hadd kérjelek meg titeket, hogy ne feledkezzetek meg arról az intésről sem, amit Pál apostol így írt le: „Örüljetek mindenkor”. Savanyú keresztyénre nincs szüksége a világnak, hanem mosolygós, szelíd, őszinte emberekre. Ezt az Isten féltelme megadja mindenkinek, aki kéri.

Köszönöm, Uram, hogy ezt elmondhatam, és szívből kívánom, hogy ne csak a fületekig érjen, hanem jusson be a szívetekbe is. Legyen áldott a mi Urunk, aki végig vezetett bennünket, és aki ma is végig mellettünk van!

Dr. Lengyel Imréné

Hálaadás 20 esztendőért

Nem tudom az utóbbi 20 év eseményeit kiragadni abból az ívből, amelyet a Nagyerdei Gyülekezet története rajzol – akár egy szívárványt – a megalakulása óta. Ezért engedtessek meg nekem, hogy gondolatban visszarepüljünk a hetvenes évek elejére.

13 éves legénykeként gyakran bicikliztem erre, a mostani templom környékére, a hatalmas szőlőskertek között tekergő földutakon. Egy alkalommal hosszú betongerendákat szedtek le egy teherautóról egy kezdődő építkezéshez. Én ráérősen ücsörögtem a gerendák végén, kiflit majszolva, nem is sejtve, hogy ez az első találkozásom azzal a születendő templommal, amelyben oly sokat leszek majd, és oly sok meglepetést tartogat számomra.

A később megalakult „Egyetemi Ifjúsági”-nak kezdettől tagja lettem, és maradtam is „ifis” majd 20 éven át. Így történhetett, hogy a nyolcvanas évek derekán az egyik alkalomra egy számomra ismeretlen, húsz év körüli leányka jött, aki nekem úgy megtetszett az első látásra, akár a népmesékben a szegény legénynek a király leánya. Le sem tudtam venni róla a szemem, annyira nem, hogy két évre rá

itt, a templomban fogadtunk örök hűséget egymásnak, s ma már négy gyermekünket próbáljuk eligazítani az élet rejtelmes útvesztőiben.

Két évvel később Kormos Laci bácsi nyugdíjba ment, és megérkezett az új lelkészpár, Püski Lajos és Judit. „Vajon mit hoznak a gyülekezet életébe?” – latolgattuk Magdus feleségemmel. Nem sokkal később azonban már így beszélgettünk egy este odahaza: „Jaj, csak nehogy valami másik gyülekezet elcsábítsa vagy a püspök úr áthelyezze őket!” Majd, még jobban belelátva munkájukba, azon tanakodtunk, hogy honnan is lehet az az ERŐ, amely segít nekik a folyamatos, majd 24 órás szolgálatban. S mint ahogyan mi, úgy Ti is, Kedves Olvasók, alighanem tudjátok, hogy honnan!

Számtalan emlék jut eszembe az utóbbi húsz év történeteiből. A szemerei első gyülekezeti táborok, amikor Tiszteletes Úrral tanácstalanul álltunk a villanybojler előtt, latolgatva, hogy mit is lehetne kezdeni vele, hogy melegítsen is, de azért mégse rázzon. Vagy éppen a ház alaposan végigrepedt sarkát nézegettük, hogy vajon meddig bírja. És sorolhatnám a megannyi történetet, a keddi köröket, kirándulásokat, szolgálatokat, táborokat.

Eszembe jutnak a hosszú beszélgetések a Szívárvány szerkesztőségi üléseken, Cili nénivel (Anyuval), Kovács Tibi bácsival, akik azóta már az Úrnál vannak.

Mit is mondhatnék...? Két-három évtized? Elröpült, akár egy pillanat, de közben felépült valami, ami nem téglából és habarcsból van, hanem lélekből, és nem is akármilyen lélekből, hanem az Úr Lelkéből.

Máthé Tamás

Hálaadás 20 esztendőért

Ha két csoportba soroljuk azt a négy bizonyágtétőt, akik a hálaadó ünnepről e hasábokon megszólalnak, nagyjából négy generáció nevében, akkor a hitet és a kegyelmet nevezhetjük meg mint összetartozó, de mégis különböző halmazokat. A legidősebbek, akik még a kommunizmus évei előtt eszméltek és váltak Krisztus követőkké, *hitből maradtak meg* keresztyénnek akkor is, amikor ez a létforma még alig megtűrt volt. A mai negyvenes, ötvenes, hatvanas korosztálynak pedig a szocializmus fojtogatásában kellett hitre jutniuk, amikor reménytelennek tűnt, hogy mindennek egyszer csak vége lesz.

A náluk fiatalabbnak azonban megadatott az a *kegyelem*, hogy kevesebb erőfeszítést kellett tenniük a közösségben megélt hitgyakorlásért. Hiszen a rendszerváltás évében születettek és megkereszteltek nemzedéke számára kegyelem volt, hogy tiszta lappal indulhattak egy új világnak. Ugyanígy nekünk, az 1990-ben 13-14 éveseknek is kegyelemből adatott meg, hogy a szüleink végre aggodalom nélkül irathattak be ősszel a konfirmandus órákra, melyeket a Nagyerdőn ekkortól történetesen Püski Lajosék tartottak.

A rendszerváltáskor többen azt mondogatták, hogy a családok a még ismeretlen, új rendszertől tartva küldték el konfirmálni

országszerte olyan nagy számban a gyerekeket (a Nagyerdőn majdnem 80-an voltak ebben az első szabad tanévben). De a politikai helyzettől függetlenül is úgy gondolják néhányan, hogy a konfirmandusok nem maguktól mennek, hiszen nem értik, nem veszik komolyan a kátéórán hallottakat. Csak azért íratják be őket szüleik 13 évesen, mert ez a *szokás*.

Kulturális antropológiai nézőpontból azonban a konfirmáció az egyház elkerülhetetlen *beavatási szertartása*. Ez a rítus teszi lehetővé, hogy a fiatalok az adott vallási közösség teljes jogú tagjai legyenek. Megtanuljuk a hittételeket, ki merünk állni a gyülekezet elé, hogy számot adjunk tudásunkról, és már első alkalommal is a gyülekezettel *közösen*, egy befogadó aktus során valljuk meg hitünket és veszünk úrvacsorát. Az egyház számára ekkor válunk *felnőtté*. Az életút fontos küszöbén állunk, átlépünk egy fontos határt. Ha nem is értettünk meg és hittünk el mindent abból, ami elhangzott, valamit bizonyosan *megéreztünk*. A fiatalok konfirmációja sohasem pusztán másoknak a helyettünk meghozott döntése.

A mi konfirmációnk abban a rendszerváltáskori határhelyzetben sem a véletlen műve volt. Sokkal inkább kegyelem, egy hatalmas ígélet, hogy valami új kezdődik el, még ha mindennek volt is már reménykeltő előzménye. Mert Isten már korábban is munkált szüleinkben és bennünk, már korábban megkezdődött az enyhülés Magyarországon, és a mi gyülekezetünkben is elindult az az áldott építkezés, amely Urunknak köszönhetően mostanra beérni látszik. Legyen áldott érte az Úr!

Dr. Fazakas Gergely

Hálaadás 20 esztendőért

Be kell vallanom, nem kis fejtörést okozott nekem, hogy hogyan tudnám összefoglalni azt, hogy nekem mit jelent a gyülekezet elmúlt húsz éve. Az én esetemben ez a húsz év egy kicsit csalóka lehet, hiszen csak nemrég töltöttem be a húszat. Habár én azon szerencsések közé tartozom, akik elmondhatják magukról, hogy ebben a közösségben nőttek fel, elgondolkodtam azon, hogy ebből a húsz évből mennyi az, amit a gyülekezet tagjaként töltöttem el.

Számomra a gyülekezet tagjának lenni egyet jelent azzal, hogy az istentiszteleteken és az ifiken kívül részt veszek a közösségi feladatokban, különböző szolgálatokban is, vagyis szükségesnek érzem, hogy adjak is valamit mindazért, amit kapok, és ne feledkezzem meg arról, hogy hálával tartozom Istennek a gyülekezetben kapott áldásokért.

Kisgyermekként és eleinte még ifisként is inkább csak „fogyasztója” voltam a gyülekezeti életnek; részt vettem a gyerekórákon, később az ifis programokon, a nyári táborokban, emellett pedig rengeteg gondoskodást, törődést és tanítást kaptam

a gyülekezet tagjaitól, amelyek mind segítettek a hitbeli épülésben és erősödésben. Bár a szolgálat fontosságára már gyerekként tanítottak minket, annak fontosságát akkor még nem igen értettük, ma viszont már teljesen természetes, hogy a táborban a mi ifink – a Hóseás ifi – szervezi a hittanos vetélkedőt, vagy hogy besegítünk a teaházban. Örülünk, ha szolgálhatunk.

Nagyon sokat jelentett és jelent nekem most is az ifim, az, hogy van egy olyan baráti köröm, ahol nemcsak beszélgethetünk hitbeli kérdésekről, hanem együtt, egymás gondolatai által előrébb juthatunk a hitben. Hálás vagyok Győri Zsuzsinak és Tamás Gergőnek, akik elindították az ifinket, és akik még a legnehezebb tinédzser éveinkben is sikeresen terelgettek minket az Úr útjaira, és nem kevésbé hálás vagyok Bécsi Orsinak és Tóth-Matolcsi Lacinak is, akik együtt imádkoztak velünk az érettségiért, majd a felvételiért, vizsgákért, és akik hamarosan elengednek minket, hogy önálló, úgynevezett „önműködő” ifivé váljunk. Ebben az évben már tartottunk olyan alkalmakat, amikor közölünk valaki vezette a beszélgetést. Addig nem is voltunk tisztában vele, hogy egyetlen ifi megtartása is mennyi készülést igényel, illetve, hogy esetenként milyen nehéz a feltett kérdésekre válaszolni. Abban mind egyetértünk, hogy érdemes ezt a közösséget megőrizni, ezért dolgozni.

Kívánom az utánunk jövő fiataloknak, hogy ők is tapasztalják meg az összetartozásnak ezt a felelősségteljes érzését, és kívánom mindnyájunknak, hogy ne szűnjünk meg a gyülekezetért és a kis közösségekért imádkozni!

Kerti Dóra

Hálaadás 20 esztendőért

Amikor erre a napra készültem, azon gondolkodtam, hogy melyek voltam az elmúlt 20 évünk sarokpontjai gyülekezeti és személyes vonatkozásban. Most az utóbbiról szólok, arról, hogy milyennek ismertem meg az elmúlt 20 évben lelkészeinket. Összeszedtem azokat a jellemvonásaikat, amelyeket fontosnak találtam. Összesen 27-et írtam össze. Próbáltam ehhez igei háttérrel találni, de aztán rá kellett jöjjenek, hogy ehhez nem ismerem eléggé a Szentírást, és lehet, hogy a módszerem sem jó két ember köszöntéséhez. Aztán úgy gondoltam, hogy fontosak az ember jellemvonásai, de ettől még többet mond az indíttatás. Így már egészen egyszerű a helyzet, hiszen egy szóval le lehet írni azt, amely alapján az elmúlt 20 évben tették a dolgukat a gyülekezetben, a családban. Ez a szó a szeretet.

Engedjétek meg, hogy elmondjak két olyan történetet ennek illusztrálására, amely számomra sokat jelentett és a hitem erősödött. Két évvel ezelőtt, egy augusztusi este három órányi töprengés, gondolkodás után a műszaki és gazdasági bizottság konszenzusra jutott abban, hogy hogyan hozzuk ki a legtöbbet az anyagi lehetőségeinkből a gyülekezeti ház bővítésekor. Ez kompromisszummal történt, ami annyit

jelentett, hogy mindent meg tudunk majd valósítani, kivéve az alagsort. Amikor végeztünk, megérkezett a kóruspróbáról Judit, akit tájékoztattunk a döntésről. Ő erre úgy reagált, hogy márpedig alagsornak lennie kell, hogy azt raktárnak használjuk és asztali focit vagy ping-pong asztalt tegyünk oda. Erre magamban kifakadtam, hogy mi itt őrlődünk három órája a tervrajzok felett, amelyek a sok javítás miatt inkább hasonlítottak egy matyó hímzésre, és akkor Judit felülbírálja. Próbáltuk győzködni, mire azt mondta: „Hol van a hitetek? Miért nem hisztek benne, hogy ez megvalósulhat?” Aztán telt az idő, és elkészült egy kisebb alagsor is. Juditnak igaza volt, azaz, ha élő és erős a hitünk, nincs lehetetlen.

Nagytiszteletű Úr már jóval a tervek előtt megfogalmazta a bővítés alapelvét. Azt, hogy az épületnek mint eszköznek funkcionálisan kell megfelelnie a gyülekezetünk hitbéli erősödésének és a missziónak. Bárkivel tárgyaltunk, következetesen ehhez tartotta magát. Nem volt könnyű, amikor különböző építészeti megoldásokra hivatkozva próbálkoztak tárgyalópartnereink az alapelven módosítani. Lelkészsünk azonban, egy komoly gyakorlattal rendelkező diplomatát meghazudtoló módon, úgy alakította a megbeszéléseket, hogy az alapelv nem sérült, de soha senki nem állt fel úgy, hogy vesztesnek érezte volna magát. Judit, Lajos, egy olyan ajándék fotóalbummal szeretnénk köszönetet mondani nektek, amelyet ha kinyitok, gyülekezeti arcokat láttok az elmúlt 20 évből, gyereket, fiatalét, felnőttét és idősebbét. Legalább egy közös van rajtuk: mindenki mosolyog!

Kerti Péter, gondnok

„Az Istennek pedig legyen hála, az ő kimondhatatlan ajándékáért.” (2Kor 9,15)

Hírek

♦ **Gyülekezeti többgenerációs nagytáborunk** Sátoraljaújhelyen lesz *július 12. hétfő* ebéd utáni indulással – *július 18. vasárnap* délutáni hazaérkezéssel.

♦ **Templomkerti találkozó** testvéri beszélgetésre, közösségépítésre aug. 1-én vasárnap délután 16.00 órától (üdítő, sütemény, gyümölcs hozható). Rossz idő esetén egy héttel később lesz a találkozó.

SEGÍTS...!

...adományoddal azokon, akik anyagi nehézségek miatt nem tudnának eljönni Sátoraljaújhelyre, gyülekezeti csendeshetünkre. Missziói adományok befizethetők a lelkesi hivatalban. Köszönjük!

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Júl. 11. Gárdonyi Hajna hegedül, Karasszon Dezső orgonál

Júl. 18. A Füredi úti ref. templomban de. 10 órakor zenés áhítat Dr. Karasszon Dezsőné Nagy Márta emlékére

Júl. 25. Tabajdi Ádám zongorázik

Aug. 1. Szepesi Ferenc harsonázik, Karasszon Dezső orgonál

Aug. 8. Beer Barnabás zongorázik

Imádkozzunk...

- ♦ a nyári táborozásért,
- ♦ kiscsoportok vezetőinek lelki készüléseért,
- ♦ a gyülekezet lelki épüléseért.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyszerdo.hu

E-mail: refnagyszerdo@gmail.com

Kórházlelkészek:

Kenézy Kórház – 511-777/1943

Klinika – 600/4978 (üzenetrögzítő)

Méliusz Református Rádió – 88 MHz-en
URH sávban városon belül

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: REXPO Kft.

18. évfolyam 7. szám

Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyszerdo.hu

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 450 példányban

Megjelenik havonta